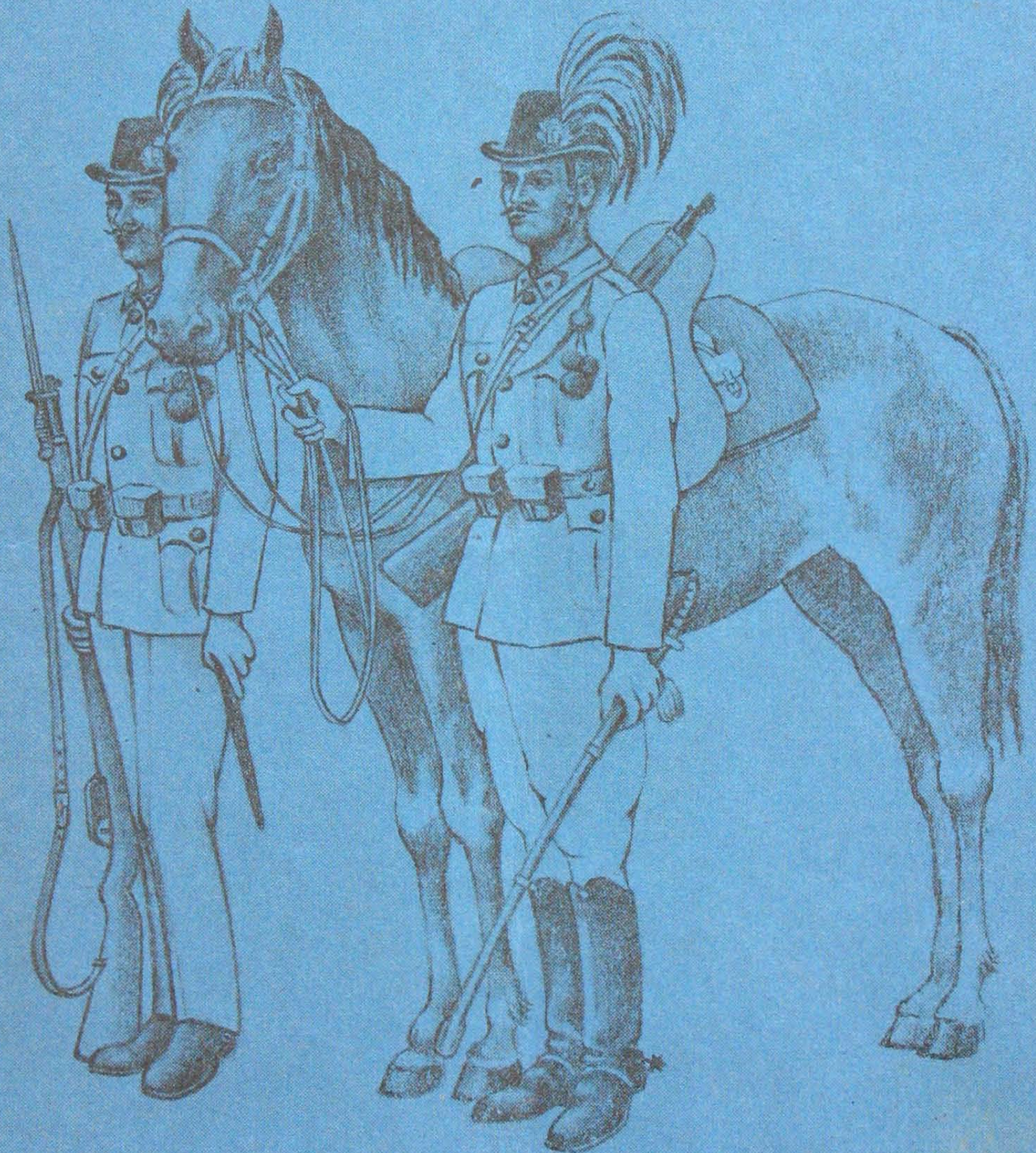

EGYESÜLETI ÉRTESÍTŐ

Kiadja: A Magyar Csendőrök Családi Közössége — Cleveland, Ohio, USA.
1964 Június — Chartered July 14, 1958. B. 56-940. — 11. Szám

• HIVEN • BECSÜLETTEL • VITÉZÜL •

A legutóbbi közgyűlésen Közösségünk elnökévé választva, köszönöm a személyem iránt megnyilvánult bizalmat és meleg szeretettel köszöntöm Bajtársaimat.

Éppen 6 évvel ezelőtt megalakult Egyesületünk az emigrációban is megvalósítható 2 legfőbb célkitűzésnek megfelelően, az arra rászoruló, bárhol élő Bajtársak, özvegyek, árvák és magyar iskolák megsegítését és Értesítője útján a mindhárom vonatkozásban oly dicsőséges multa visszatekintő nemzeti-, katonai- és csendőri eszme ébrentartását, ápolását és jövőbe való átmentését tűzte ki feladataiul. Ezek a magasrendű eszmék egyuttal a világban szétszórt Bajtársaink összetartására is a legalkalmasabbak. A kitűzött célokat Közösségünk azóta maradéktalanul meg is valósította.

Hosszu és fáradságos volt az ut, míg ez a kis Közösség eljutott odáig, hogy nevét a határokon túl is ismerik. Áldozatos munkája sok Bajtársunk és hozzátartozói arcáról törölte le a könnyeket. Ma már tudják nemcsak idekint, hanem otthon is, hogy élünk, vagyunk és dolgozunk. Tudják a csüggedők, s tudják a reménykedők, hogy van Clevelandben egy csendőr közösség, mely még ma is féltve őrzi Nemzetünk és Testületünk nemes hagyományait, Értesítőjén keresztül pedig nem csupán kapcsolatot tart a nagyvilágban szétszórt Bajtársakkal, hanem idézi a multat, emlékeztet a jelenre és figyelmeztet a jövőre.

Mindez azonban csak az egyesületbeli Bajtársak odaadó és önzetlen munkájával, valamint az azon kívüli Bajtársak ugyanilyen segítő közreműködésével volt elérhető. Így midőn úgy az Egyesület tagjainak, mint a segítőknak a multakra nézve a köz nevében ezért köszönetet mondok, ugyanezt kérem tőlük a jövőre is, hogy ez a sötét magyar éjszakában égő picinyke tűz, ez a kis clevelandi világító mécses mindaddig ki ne aludjék, míg a felmadás hajnala Hazánkra felvirrad. Törhetetlen hittel gondoljunk mindig arra is, hogy a történelem szekere soha meg nem áll, így bármikor eljöhet az idő, mikor a világhelyzetben döntő szerepet játszó USA területén engedélyezetten működő Egyesületünk bármily szerény formában is, de elnyomott ruh Hazánk érdekeit szolgálhatja.

Az Egyesületen kívül élő Bajtársakat pedig arra kérem, hogy az Egyesület területhez kötöttsége, s így szervezeti különállósága ellenére is ismerjék fel annak egykori nagyhirű Testületünk hagyományain alapuló nemes törekvéseit és ezek terén elért eredményeit, s így legalább eszmei egyetértéssel kísérik annak működését.

Abban a hitben, hogy kéréssem megértésre talál, szeretettel üdvözlöm a hagyományainkhoz még ragaszkodó összes csendőr Bajtársainkat.

MAGYARSÁGISMERET

Az a szörnyű nemzeti tragédia, melybe a két világháború és az azokat követő szabadkőműves világrendezés hazánkat taszította, s amikor ezek miatt a magyarság ma az élet-halál kérdése előtt áll, nekünk az emigrációban élőknek csak az a szent kötelességünk lehet, hogy azt a minden emberi képzelet felülmúló hamis, hazug propagandát, amit a szlávok szabadkőműves segédlettel több, mint egy évszázad óta minden eszköz felhasználásával ellenünk folytatnak, a leghatározottabban visszautasítsuk és a szabad világ tájékoztatás népeit a valóságról felvilágosítsuk.

Híven a régi római közmondáshoz: „Vitam impendere verro!” — az életet az igazságnak kell szentelni — emigrációs életünket ennek a hazánkkal kapcsolatos igazságnak kell szentelnünk!

Ennek során — annyi ellenséges propagandával, történelem hamisítással és annyi mesterségesen kitenyészett politikai és világnézeti zürzavarral szemben — elsősorban nekünk magyaroknak kell megismernünk származásunkat és valódi történelmünket a legrégebb időktől napjainkig, mert csak így áll módunkban ezekről a szabad világot is helyesen tájékoztatni. S ezt a mai köreszmék és történelmi események annál is inkább szükségessé teszik, mert a hazug propaganda és a meghamisított igazságok már nemcsak hazánkat, hanem az egész emberiséget is oly szörnyű katasztrófába döntötték, hogy annak becsületesebb, jobbik fele már nem is tudja, hogyan is lehetne abból kilábolni.

Rab hazánkat csak így tudjuk eredményesen szolgálni idekint a hon-
talanságban.

Ennek keretében — bármily fáradtságba kerül is a napi munka után — tanítsuk, oktassuk gyermekeinket is a magyar történelemre, s neveljük őket Istenhívő keresztény hivatástudatra és faji önérzetre. Lássák és érezzék, hogy mi különbek vagyunk a minket befogadó un. nyugati népeknél.

A XX-ik század magyar bujdosói közül sokan már megették azt a kenyeret, amit a jó Isten elibük rakott és végleg elbujdostak a boldogabb hazába, testük pedig idegen földben porlad anélkül, hogy megláthatták volna mégegyszer az ígért földjét, a Kárpátok övezte Duna-Tisza tájat.

Egyre ritkulnak soraink, de még inkább azoké, akik eltenálva a nagyvilág csábításainak, nem hajlandók alkudozni, s nem mondanak le egyetlen magyarról, egyetlen ősi rögről sem, hanem Mikes Kelemenhez híven nüséggel őrzik a magyar múlt megszentelt hagyományait, s örök értékeit egészen a sírig, mert soha el nem felejtették Pozsonyt, Kassát, Ungvárt, Kismartont, Szabadkát, Kolozsvárt és Zágont.

A jelen szörnyű történelmi megpróbáltatása, az Istent, hazát, erkölcsöt és emberi méltóságot megtagadó vörös vihar száz- és százezerszámra szórta szét Magyarország fiait szerte a nagyvilágba.

Olyanok vagyunk, mint amikor ősszel az életerő a fáknak megszakad, s önmaguktól hullani kezdenek róla a levelek.

A lehullott falevél pedig idegen földet táplál.

Mi hazátlan árva magyarok azonban ne feledjük el soha, hogy csak azon a fán tudunk dacolni szelekkel, viharokkal és az élet minden megpróbáltatásával, amelyből kihajtottunk, s amely fa napfényt, dalt és boldogságot is nyújtott nekünk. Így ha nem ápoljuk és nem erősítjük a magyar faj- és hazaszeretetet önmagunkban és gyermekeinkben, akkor a lehulló falevelek természeti törvénye lesz érvényes ránk is.

Ne vállalunk tehát soha lehullott falevelekké!

Amint igaz, hogy a haza tart meg minket, úgy igaz az is, hogy nélkülnk is meg kell tartanunk a hazát.

Nézz magadra és láthatod mi lett belőled haza nélkül. Tekints Magyarországra és láthatod, mi lett belőle nálad nélkül!

Minként az Isten, a haza sem eszme csupán, hanem éppenugy valóság. Akkor is, ha nem látod, akkor is, ha elűznek róla, s akkor is, ha le van igazva.

A hazának is lelke van, mint Neked és Te is lelke vagy annak.

A haza Te is vagy, s ezt soha, de soha ne feledd.

A haza megtartása nem függ se tértől, se időtől, s azt otthon éppen úgy el lehet veszíteni, mint idegenben.

Megtartani itt az idegenben nehéz, nagy feladat, de minél nehezebb, annál szebb és nagyobb feladat, s nekünk annál nagyobbakká kell lennünk.

Emberi és magyar értékünk fokmérője ez!

Nagy a mi sorsközösségünk a szenvedő és a zsidók által meggyalázott, keresztre feszített Krisztussal. Ilyen közel még ember és nép nem állott Hozzá, mint ma a magyar.

Mindenünket elorozták, a keresztény kultúra védelmében történt 1000 éves emberfeletti hősiességünket semmibe vették, igazságunkat meggyalázták, s valósággal res nulliussá — uratlan jószággá — váltunk az annyi vérral megszentelt ősi hazánkban. S ártatlan elítéltetésünk felett Istentagadó, materialista, szabadkőműves Pilátusok mossák nagy szemfogatva kezeiket, s mi csak megyünk, egyre megyünk a kereszt útján...

A jelen szörnyű esettségében semmiből sem merithetünk több hitet, önbizalmat és akaraterőt, mint valódi történelmi multunk feltárásából és megismeréséből.

Itt az emigrációban lelkes, igaz magyar történelem tudósok — éjt-napot egyé téve — a legnehezebb és legsivárabb életkörülmények között is kiadtak egy „Magyar Történelmi Tanulmány” sorozatot.

Ennek az óriási tudást, fáradságot nem ismerő akaraterőt és mélységes fajszeretetet kívánó tudományos munkának a tavaly aránylag fiatalon, 58 éves korában Ausztráliában elhunyt Dr. Padányi Viktor egyetemi tanár honfitársunk és magyar testvérünk volt a lelke, megindítója és vezetője.

Emlékét mélységes szeretettel őrizze meg minden becsületes magyar, mert ő valóban a mostani magyar emigráció egyik legnagyobb embere volt, ki egész életét és óriási tudását az igazság keresésének szentelte, hogy megismerhessük büszke önmagunkat, nagy multra és származásra visszatekintő fajunkat, mellyel így az idegen kezek és idegen érdekek által irányított magyar történetírás revízióját is szolgálta.

Az ő „Dentu Magyaria” — a magyarság származása — című hatalmas munkája legyen a mi emigráns Bibliánk.

Ebből merithetünk hitet, önbizalmat és sirig tartó kitartást halálra ítelt drága magyar fajunk önzetlen szolgálatára.

Csendőr Bajtársaim! Magyar Testvéreim! Ezt a célt, ezt a szent magyar célt akarja szolgálni az a szerény törekvésem, hogy a rendelkezésemre álló nagy magyar tudósok és gondolkodók műveiből megismertessem veletek:

kik vagyunk, honnét származunk, mit tettünk, s hogy mit köszönhet nemcsak Európa, hanem az egész művelt emberiség nekünk.

Az első ilyen ismertetést — mintegy a mi mai sorsunk szimbólumaként — a Bujdosók Fejedelmének, II. Rákóczi Ferencnek és szabadságharcának ismertetésével kezdem meg, mert az ő élete, harca, küzdelme, hontalansága, önzetlensége és áldozata a magyarság számára még sohasem volt olyan időszerű, mint számunkra ma idekint.

Ő a magyar történelem legdicsebb alakja, szentje, csillaga.

Rákóczi nem halt meg soha, hanem most is itt él közöttünk, s ő emigrációnk egyetlen vezére, Vezérlő Fejedelme, akinél szebb, igazabb és magyarabb alakja történelmünknek nincsen.

Negyed évezred ködös messzeségéből eljött hozzánk, egy új nemzeti tragédia új bujdosóihoz...

I. A H Á T T É R

1704 tavaszán egy borzalmas röpiratot olvastak Londontól Moszkváig mindenfelé Európában.

Ez a röpirat — Rákóczi Ferenc zborói kiáltványa — olyan szivbemarkoló képet nyújtott a magyarországi állapotokról, hogy az olvasóknak végig futott

tőle hátukon a hideg, s mikor a magyar király címét is viselő Lipót császár Bécsben végigolvasta, rosszul lett.

„Recrudescent inclytæ gentis Hungaræ vulnera.”

„Ujra felszakadtak a derék magyar nemzet sebei.”

A kiáltványból — melyet kezdő szavairól azóta is „Recrudescent”-nak nevezünk — olyan kép tárult az akkori keresztény Európa népei elé a két-ségbeesett Magyarországról — ami a valóságnak csupán halvány mása volt — hogy ahhoz képest még az ázsiai vörös hordák által 1945-ben elfoglalt Magyarországon történeteket is enyhébbeknek mondhatjuk.

Bár részünkről nem kell nagy fantázia annak elképzeléséhez, hogy a „magyar király” címét is viselő I. Lipót császár és annak csupán csürrének nevezhető szedett-vedett, munkakerülő gonosztevőkből álló zsoldos hadserege hogyan kiozta, rabolta és gyilkolta a mi szerencsétlen magyar népünket, mégis hogy az ország mit szenvedett a törököt kiűző felszabadító háború kezdetétől a Rákóczi szabadságharc kirobbanásáig, az még a XX-ik század magyarjainak az orosz „felszabadításhoz” hozzáedződött képzelőerejét is túlszárnyalja.

Igy ehelyett egy — a magyarság irányában elfogultsággal igazán nem vádolható — császári tisztnek, a Magyarországon szolgáló Flämitzer Miklós hadbírónak egykori munkájából idézem az alábbiakat:

„Magyarország tele van a német katonaság szörnyű zsarolásaival, telhetetlen és jogtalan árveréseivel, teljes önkénybemenő arcátlanságaival és embertelen összeütközéseivel úgy, hogy ilyen erőszakosságok és barbár konyörtelenségek leírásával könyveket lehetne megtölteni.

A teljes valóság az, hogy a magyarság a német katonaság elnyomása alatt oda jutott, hogy előbb ökreit, aztán földjeiket, s végül feleségük és gyermekük testét kénytelenek eladni barbár rabszolgaságba, hogy magukat a német rabságból kiválthassák. Gyermeküket a töröknek adják el, s a német katona nem kérdi, honnan a pénz, mert hiszen a német a kegyetlen töröknél is kegyetlenebb.

A főparancsnokok maguk is a leggonoszabb kihágásokkal adnak katonáknak botrányos példát. A legkisebb csapat vezetője is állását aranybányának tartja, tőkét gyűjt és az alattvalók véres verejtékéből mérhetetlen fényűzésben él.

Minden őrség tisztje külön vámbhelyet állít fel, utleveleket ad ki, s követel, itélkezik, botoz, vasra ver, s más elképzelhetetlen kegyetlenségeket követ el, mintha a magyarok e háboruban elfogott rabszolgák volnának.

Az állam jogait, a regálékat csak a vadállatoknál is gonoszabb és kegyetlenebb „katona urak” bitorolják, birtokokat konfiskálnak, nem törődve királyi amnesztiával. Királyi jog ürügye alatt még egyenes leszármazótól is elveszik jogos birtokát.”

Az akkori Európa igen keveset tud a megdőbentő magyarországi viszonyokról.

A nagy felszabadító hadjárat, az „utolsó kereszties háború” — amelynek legnagyobb eseménye Budavárának a töröktől való visszafoglalása volt —

már hosszú évekkkel előbb végetért és Európának egyébként is alig volt fogalma arról a minden emberi képzeletet felülmúló szivfacsaró képről, amit a kitakarodó török embernyuzó basái, bégei, görög adószedői, zsidó uzsorásai szerb, macedon, bosnyák és albán martalócai 145 évi harácsolás, pusztítás, égetés, rabszolga vadászat, mézszárlás, zsarolás és a lakosság százezerszátára történt elhajtása után Nagy Lajos és Mátyás király irigyelt Magyarországa helyén maguk után hagytak.

A felszabadult több mint 100.000 km²-nyi Balkánra züllesztett, elvadult, elhanyagolt, elmocsarasodott, elsivatagosodott, gyéren lakott, szerb, oláh, török haramiákkal fertőzött területet Habsburg Lipót, a „magyar király”, „hódítás jogán szerzett” császári tulajdonnak tekintette.

Hogy csak egyetlen jellemző adatot említsek: a 10.000 km²-nyi területű Torontál vármegyében — ahol Mátyás király idejében 1700 szinmagyar lakosságú falu volt — a törökök kiűzése után mindössze 27 község maradt.

Magyarország lakóinak száma a 18-ik század elején félmillió volt, mint 1490-ben Mátyás király idejében.

Hiába állt a felszabadítás műve mögött XI. Ince pápa askéta alakja, hiába volt a felszabadult terület nyolc évszázados magyar birtok és hiába volt úgy a pápa, mint a háború költségeinek sokkal több, mint felét viselő magyarság súlyos pénz- és véráldozata, mert minden erkölcsi, politikai és katonai érdemet a Habsburg ház sajátította ki magának.

Arról, hogy az un. Habsburg császári haderő — az 1690-es évek második felétől kezdve — fosztogató, kegyetlenkedő, asszonyokkal erőszakoskodó, fegyelmetlen, tolvaj csőcselék volt, amely rosszabb volt a töröknél, külföldön senki sem beszélt, de arról sem, hogy a német ezredek rohami oszlopai élére mindig 50-100 magyar hajdú állítottak elpusztulni.

És ennek a szedett-vedett csőcselékből álló un. Habsburg császári hadseregnek az eltartása a török által teljesen kifosztott, tönkretett Magyarországra hárult.

Az adóbehajtás pedig borzalmas kegyetlenséggel történt.

Esterházy Pál nádor jelentése szerint Magyarország 145 évi török holdtság alatt nem fizetett annyi adót, mint a németeknek, illetve Habsburgoknak 2 év alatt.

Volt gondjuk rá a Habsburgoknak, hogy a nyugati országokat és az európai közvéleményt úgy tájékoztassák, hogy a törökök kiűzése nem magyar, hanem német cselekedet és érdem volt, s annak vezéreiként Lotharingiai Károly, Bádeni Lajos, Savoyai Jenő, Carafa, Stahlenberg, Dünwald és egyéb külföldit neveztek meg.

A magyar hősiességről, a magyar csapatok áldozatos, kiváló harcairól és vezéreikről még ma sem tud az európai közvélemény.

Gróf Pálffy Károly, gróf Serényi János, gróf Csáky László és Koháry István tábornokok, gróf Esterházy János főkapitány, gróf Erdődy György Barkóczy Ferenc, Petneházy Dávid, Bottyán János, Fiáth János és még sok más magyar brigadéros és kapitány szerepét a „dicső” Habsburgok a legszemérmertlenebb módon elhallgatták.

A felszabadult területekről Erdélybe és a Felvidékre elmenekült fölcseri családok legnagyobb részének birtokjogát a császári „neoacquistica commissiók” éppen úgy nem ismerték el, mint ahogy a felszabadult uratlan területekre azonnal meginduló magyar parasztok települési kísérleteit is erőszakkal, katonai karhatalommal, sőt igen sok esetben agyonlövétéssel akadályozták meg.

A saját országuknak saját pénzüikkel és saját vérükkel felszabadított területeiről kitiltott magyarok helyett a Habsburg Lipót féle telepítési politika a Balkánról behívott szerbekkel és a birodalom különböző részeiből hozott német telepésekkel igyekezett benépesíteni a legjobb és legtermékenyebb területeket.

Igy került be a felszabadult területekre a török kitakarodása után visszamaradt idegen csőcseléken és a szerbek ezreire kívül, Csernojovič Arzen ipeki patriarka-érsek nagyarányú telepítési akciója során kb. 33.000 szerb család mintegy 200.000 lélekkel, akiknek a Habsburgok természetesen minden politikai és gazdasági kedvezményt megadtak és még a magyar közigazgatás joghatósága alól is kivettek.

De ugyanilyen magyarirtó Habsburg telepítési politika folytán kerültek az országba a német tömegek is, akiket általános gyűjtőnévvel „sváboknak” nevezett el az elnyomott, tönkretett, szegény magyarság.

A felszabadító háború végével szélnek eresztett magyar vitézek, a hajdú kötelékek katonái, a feleslegessé vált várak magyar hadi személyzete és Thököly kuruc ezredeinek legénysége tizezrével csatangol helyet nem találva, de ezek számára nincs föld, nincs kedvezmény.

De Schlick Lipót tábornok megkapja Hódmezővásárhelyt több 100.000 holdas határral, s az övé lesz Csongrád is 19 környező faluval együtt. Salm Károly megkapja Hatvant és egész környékét, s nagy birtokot kap még Kolonics, Carafa, Savoyai Jenő és más nagy urak, de se szeri, se száma ezeknél az óriási birtokoknál kisebb magyar birtokokkal megadómanózkodóknak, vagy holdanként pár garasért összevásárló császári tiszteknek, altiszteknek, hadseregszállítóknak és üzereknek.

A Festetich, Grassalkovich, Pallavicini, Odescalchi, Keglevich, Weldeck, Bissingen, Baldacco, Seckendorf, Harrucken és számtalan más jövevény, s a Habsburg család vagyona is ebből az időből származik. De ugyanígy a 18-ik század első feléből származik a német, rác, görög, cseh, horvát közvevritők, marhacsiszárok és földspekulánsok vagyona is mind, s innen nőnek ki a gazdag sváb községek is.

A Habsburg Lipót féle kormányzat magyarellenes irányzata azonban nemcsak a telepítési és birtokpolitikában, hanem a közigazgatásban is érvényesült.

A török kiűzése után a Habsburgok olyan brutális, szörnyű rémuralmat teremtettek, olyan rablás folyt a legfelsőbb régióktól a legalacsonyabbig, aminek mását még az afrikai és ázsiai kolonizátorok embertelenségében sem lehet megtalálni.

Ez a kormányzat a Habsburg ház és a birodalom történetének legszégységteljesebb lapjait jelenti. Mert itt nemcsak a Carafák égbekiáltó gázságai-

ról, hanem az egész császári haderőt jelentő csőcselétről, a zsákmányért katonáskodó gazfickókról és haramiákról van szó.

Ezekkel a vad zsoldosokkal szállották meg a Habsburgok a 145 évi török hódoltság pusztításai után a szerencsétlen országot, hogy teljessé tegyék a magyar siralomvölgyet és kipusztítsák az állatnál alig többre becsült magyarságot.

Ezek előtt a vad zsoldosok előtt nem volt szent a magántulajdon, a hitvesi ágy, a lányok szüzessége és nem volt hatóság, törvény és karhatalom mely tetteiket megtorolhatta volna.

Az elviselhetetlen terhek, megalázások, kínzások, dúlások, ütlegetésel és égetések elől menekülő magyar lakosság a pusztákon bujdosik. Kísérőjük részeg katonák alatt sikoltozó feleségük, vagy meztelenre vetkőztetett leány gyermekük elgyötört képe. S miután gyermekeiket rabszolgáknak kellett eladni, nyomoruságos motyójukat elvették, viskójukat porrá égették az „imádságos” Habsburg Lipót haramiái, ezeknek az embereknek pusztá élükön és testüket alig takaró rongyaikon kívül nem volt semmijük.

Ezek nem tartoztak senkihez, s hozzájuk sem tartozott senki.

Ezek elvesztettek mindent: otthont, hazát, családot, s még az Isten létezésében vetett hitüket is.

Kiégett életü, keserü szívü, kérges lelkü emberi lények ezek, akiket a német elleni hideg és ádáz gyűlölet tölt el, s akik erdőkben, sziklák alatt, barlangokban, földbeásott vermekben éhezve, fázva, üzött vadként hajszolva, bujkálva, csak egyre vágynak: a visszafizetésre és az alkalomra.

Számuk, szenvedésük, keserűségük évről-évre nő. Legtöbben szinmagyar rongyos parasztok. S ez a saját hazájában földönfutóvá tett magyarság évről-évre semmit sem csinál, csak vár, vár valakire!...

Ez a boldogtalan szörnyü magyar valóság a történeti háttér, melynek mályságából kirobban a zborói kiáltvány és kibontja a szabadság zászlaját a magyar történelem legnagyobb embere, szentje, csillaga:

II. Rákóczi Ferenc.

v. H. I.

(Folytatása következik)

VITÉZ TEMESVARY ENDRE

1891 — † — 1964

Mélyen megrendülve vettük lapzártakor a szomorú hírt, hogy Vezérőrnagy bajtársunk, Testületünk eddigi utolsó felügyelője, elítéltetése alatt szerzett súlyos betegségében július 20-án Strasbourgban elhunyt.

1891 január 19-én született. A nagyváradi honvéd hdpr. iskola 1910-ben történt elvégzése után mint zls. a szülővárosában levő marosvásárhelyi 22. honv. gy. ezr.-hez került, mellyel az 1914-es mozgósításkor virágokkal borítottan a harctérre ment, s mint fhdgy. és szds. annak kötelékében küzdött végig az orosz és olasz harctereken az I. v. háborút. Sebesülése és betegsége ellenére is 30 hónapot töltött az első vonalban, ahol bátor és vitéz magatartásával az utólag elismert Vaskoronarend 3. o.-t, a Kat. é. ker. 3. o.-t, az ezüst és bronz Kat. é. é.-t, a II. o. német Vaskeresztet, stb. érdemelte ki.

A háború befejezése után a Székely Hadosztályban küzdött szűkebb hazájáért Erdélyért, majd a ho. kényszer fegyverletétele folytán román fogságba került, honnan 1920-ban jött ki a megcsönkített hazába.

Testületünkhöz 1921-ben lépett át, hol véglegesítése után Dunántulón teljesített szolgálatot különböző beosztásokban. 1934-ben mint kiképzési előadó a felügyelőséghez került, hol 1943 máj. 1-én vezérőrnaggyá történt előléptetésével egyidőben kiképzési szemlélő lett, majd 1944 okt. 16-án a Testület felügyelője. Törzsével 1945 tavaszán települt ki Pfarrkirchenbe.

Béke kitüntetései: a Magyar Érdemrend Tiszti és Lovagkeresztje, Kormányzói dics. elismerés, Nemzetvédelmi Kereszt, stb.

Mint felügyelőt az otthoni kormányzat háborús bűnössé nyilvánította és 1945 tavaszán kiadatását kérte az USA megszállóktól. Erről idejében értesülve, fia Ausztria francia zónájába való átjutását készítette elő, ahonnan kiadatás nem volt. Ezt ő azzal utasította el, hogy a Testület felelősségre vonása esetén neki otthon van a helye. Szept. 26-án megbilincselve szállították haza, hol a hírhedt Andrássy ut 60-ban többször súlyosan bántalmazták, majd a népbíróság pusztán felügyelő voltaért 10 évi börtönre ítélte. Ezt Vácon ki is töltötte, bár ha kéri — amit nem tett meg — 7 és fél év után kiengelték volna. 1955-ben szabadult, a nélkülözésektől és bánásmódtól beteg. De a megélhetésért így is dolgozni kellett, előbb utépitésnél, majd mint éjjeli őr. 1958-ban francia segítséggel, mint rokkantat kiengedték a Strasbourgban élő családjához. Itt, mikor a 13 esztendő után vele összeölelkező fia megkérdezte: „Apám, hát érdemes volt?”, azt felelte: „Nem tudtam ugyan mindent elérni, mégis sok becsületes embert és csendőrt sikerült megmentenem a haláltól. Így, ha újra kéne kezdenem, ugyanezt tenném!” Betegsége azonban egyre súlyosbodott, így 6 évvel a boldog viszontlátás után, szintén beteges felesége odaadó ápolása dacára is bekövetkezett a szomorú vég.

Közszeretetnek örvendett, kiválóan képzett Bajtársunkat, Testületünkért történt szenvedései, valamint az ebből eredő betegsége és halála folytán méltán

soroljuk mártírjaink közé, s mint felügyelőt az I. v. háboru után szintén mártírhalált szenvedett Fery Oszkár altbgy. mellé.

Temetése a Francia- és Németországban, valamint Svájcban élő bajtársak részvétele mellett jul. 24-én volt a strasbourggi temetőben. A gyász-szertartást dr. Fenyvesy Márton r. kat. lelkész végezte, sirja felett pedig dr. Fery Pál és Csala Gyula csö. bajtársunk mondtak bucsuztatót.

Martir emlékét nemcsak a mi mulandó létünk örzi kegyelettel, hanem ugyanígy örzi azt meg Testületünk örökérvényű történelme is.

EGYESÜLETI BESZÁMOLÓ

Május 16-án rendeztük meg ez évi táncmulatságunkat — a Pöttyöst — az „Executiv Club” diszes, tágas, léghűtéses termeiben.

Egy tánc- és egy cigányzenekar felváltva szolgáltatta a talpalávalót a minket pártoló és táncolni vágyó fiataloknak, de a szórakozni szerető idősebb korosztálynak is. A szép számban összegyűlt vendégsereg között Canadából jött bajtárs-vendégeket is üdvözölhattünk.

A rendezés, a Club nyújtotta kiszolgálás és a zene egyaránt kifogástalan volt, így a vendégek egy kellemes multság emlékével távozhattak arról a hajnali órákban.

Ezévi közgyűlésünket június végén tartottuk meg a Magyar Önképzőkör helyiségében, melynek fő tárgya volt a tisztségviselők újraválasztása.

A határozatképesség megállapítása után a távozó elnök megtartotta beszámolóját, majd utána a vigalmi-, pénztár-, szerkesztő- és segélybizottságok számoltak be múlt évi munkájukról. Ez utóbbi szerint kereken 800 Dollárt küldtünk el a rászoruló bajtársoknak, illetve özvegyeiknek.

A közgyűlés ez alkalommal megtárgyalta és elfogadta v. H. I. bajtársunk javaslatát, mely szerint az Egyesület további vezetése — az alapszabályok megfelelő módosítása mellett — egy oly 6 tagú vezetési bizottságra legyen bízva, melyben az elnökön, alelnökön és titkáron kívül az Egyesületnek még 3 olyan tagja is helyet nyerjen, kik az Egyesület egyes városokban levő nagyobb csoportjait képviselik.

Egyesületünk új elnökévé dr. Balló István örgy., alelnökévé pedig Prókay János alhdy. bajtársunkat választottuk meg. A többi tisztségviselők és bizottsági tagok más jelölés híján, felkérésre helyükön maradtak.

Új elnökünk közkedvelt személye, társadalmi és más egyesületekkel előbbi MHBK csoportvezetői tisztségéből származó összeköttetései biztosíték arra, hogy Egyesületünk minden viszonylatban még az eddiginél is eredményesebben működhessen.

A közgyűlés elismerésének és köszönetének kifejezése mellett vette tudomásul az E. E. terjesztőinek — közülük főként a németországinak — ily értelmű odaadó és áldozatos tevékenységét.

A NEHEZEN VART TALÁLKOZÁS

A nemzetközi express fáradhatatlan gyorsasággal rohant nyugat felé. Bécsből éjjel 11-kor elindulva, csupán 2-3 osztrák állomáson állt meg néhány percre és máris rohant tovább. Így még sötét volt, mikor a vonat a német határra érkezett. De ott se időzött. A német határőrök udvarias gyorsasággal menetközben nézték meg az utleveleket, a vámőrök pedig csupán formáságból dugták be fejüket a fülkék ajtaján, hogy az ülések felatti tartókban levő csomagokon végigpillantva, máris tovább menjenek. Közben a vonat robogott tovább és mire a Nap feljött, már messze bentjárt Németország területére.

A hatodik kocsi egyik másodosztályu fülkéjében csak négyen voltak. Közvetlenül az ajtó mellett egy középkorú német asszony ült. Régidivatu ruhája és szokatlan formájú kis kalapja elárulta, hogy valamikor a középosztályhoz tartozott.

Vele szemben, a hosszú párnázott ülésen egy házaspár helyezkedett el. Az asszony német szokás szerint állandóan beszélt és igyekezett szóval tartani a fülke utasait. Férje csak néha-néha szólt bele a beszélgetésbe, inkább az egyik állomáson összevásárolt újságokat böngészgette.

Az ablak mellett, a menetirány felé fordulva, idősebb, fehérhaju néni ült. Egybeszabott sötétbarna ruha volt rajta, de ezenkívül hosszúujju fekete pullover is viselt. Meleg öltözete és sok csomagja azt mutatta, hogy hosszú utra indult.

A fülke utasai előbb a nénikét is megpróbálták bevonni a társalgásba. Néhány megjegyzést tettek az időjárásra és az ut szépségeire. Mikor pedig látták, hogy a néni udvarias fejbólintással viszonzozza közeledésüket, kérdezgetni kezdtek. Uticélja, majd nemzetisége iránt érdeklődtek. De a fehérhaju néni nem értette kérdéseiket. Fejcsóválva, magyarul válaszolt nekik és még kézmozdulataival is igyekezett kifejezni a német nyelv nem tudása feletti sajnálkozását.

A német asszonyok lassan ahabagyták a hiábavaló kísérletezést és magára hagyták a nénikét. Ő pedig kezeit ölébe téve ki-kínézett a váltakozó vidékre és az időközönként feltűnedező szokatlan hangzású idegen váto-sokra.

Figyelmét azonban semmi sem tudta lekötöni. Sem utitársai, sem pedig az azelőtt sohasem látott külföld nem érdekelte. Állandóan a közeli találkozásra gondolt.

— Vajjon megismerem-e? Hogyan nézhet most ki? Nem változott-e meg nagyon? A gazdag Amerika nem tette-e büszkévé, vagy elbizakodottá? Olyan szeretettel fog-e fogadni, mint valamikor régen? — vetődött fel lelkében a sok kínzó gondolat.

Közben a vonat robogott tovább és egymásután hagyta el a nagy német városokat. Legtöbben talán nem is tudták, hogy milyen nagy utat tett már meg, mikor végre 9 óra tájban lassulni kezdett, begördült a frankfurti pályaudvarra és ott megállt.

A vonaton nagy mozgolódás támadt. A bőröndök lekerültek az ülések feletti tartókból és az emberek alaposan megrakodva kifelé igyekeztek. A keskeny folyosókon és az ajtók előtt sok helyen torlódás volt, mert a nagy bőröndök elzárták a leszálló utasok útját.

A hatodik kocsi már ismert fülkéjében azonban nyugalom uralkodott. A németek tovább folytatták megszokhatatlan beszélgetésüket, míg a magyar néni egykedvűen nézegetett kifelé az álló vonat ablakán. Ugy látszott, hogy mind a négyen tovább akarnak utazni és ezért nemigen törődtek a le- és felszálló utasokkal.

* * *

Alig állt meg a gyorsvonat a frankfurti állomáson, a Perronon is mozgolódni kezdtek az utasok. A leszállók még a kocsik lépcsőin bajlódtak csomagjaikkal, de az utazni szándékozók már is az ajtóhoz tolongva várták, hogy felszállhassanak és bár egy negyed órai várakozási ideje volt a vonatnak, mégis mindenki úgy rohant, mintha az minden pillanatban elindulhatott volna.

A felszállásra várakozók mögött egy magányos férfi sietett végig a Perronon. Csomag nem volt nála. Hosszu selyem esőkabátja és keskenykarimájú világos kalapja rögtön elárulta, hogy tengerentúlról jött. Amint végigment a vonat mellett, csupán a kocsik oldalain levő országjelző táblákat figyelte meg. Ugy látszott, hogy valamelyik külföldre menő kocsit keresi. Idegességében egyszer feltette, majd ismét levette kalapját és úgy rohant egyik kocsitól a másikhoz.

A vonat közepetáján járhatott, mikor végre megtalálta azt, amit keresett. Az egyik kocsin ugyanis „Hollandia” felírás volt. Gondolkodás nélkül a felszálló utasok közé tolakodott és angolul valami bocsánatfelét mormolva, felugrott a kocsiba. Sietve ment az első fülkéhez. Az ajtóban azonban megállt. Fürkésző szemekkel nézte végig a bentülő utasokat és máris sietett tovább. Ugy látszott, hogy keresett valakit. Az utasok bizonyára titkos rendőrnek, vagy más hivatalos közegnek nézték, mert mindenütt udvariasan utat engedtek neki. Ő aztán fülkétől-fülkéig menve, átnézte az egész kocsit.

Csalódottan ment át az ütközők felett levő kis összekötő folyosón a másik kocsiba és azt is átnézte, de ott se volt szerencséje, így az utolsó hollandiai kocsi átvizsgálásához látott... Éppen hogy bepillantott a negyedik

fülkébe, s máris megállt. Észrevette azt, akit olyan nagyon keresett. Hirtelen kinyitotta a fülke ajtaját és a fehérhaju magyar néniéhez rohant. Beszélni akart... Valami szépet szeretett volna mondani... De nem tudott uralkodni magán... Szó nélkül átölelte a nénikét és arcát csókolgatni kezdte... A hosszú szétszakitottság, az utána való vágyakozás, a gyermeki szeretet és a viszontlátás boldogsága teljesen felkavarták a lelkét... Még egy ideig küzdött a torkát fojtogató könnyekkel, de azok mégis kitörték belőle és hangos zokogással borult a néni vállára...

A néni sem tudott megszólalni... Hullottak könnyei, s közben szeretettel simogatta a vállán nyugvó férfi fejét...

Mindketten megfeledkeztek a szokatlan környezetről. Az egész világ feleslegessé vált számukra. Semmi sem érdekeltte őket, csak sírtak és sírtak... Azokban a könnyekben benne volt a saját nehéz sorsuk és a család szétszakitottsága. De benne volt ezenfelül az egész magyar nemzet nehéz, szomorú sorsa is...

Mégis a néni szedte össze hamarabb magát. Ő szólalt meg előbb Csillapítani akarván a másikat, elcsukló hangon mondogatta:

— Fiam!... Gyermekem!... Hát nekem kell erősebbnek lennem?...

Lassan-lassan a férfi zokogása is alábbhagyott... Megfogta a még mindig simogató kezét, megcsókolta, s közben szeretettel ismételte:

— Édesanyám!... Édesanyám!...

* * *

A fülkében ülő nézők némán nézték a megható jelenetet. Az ő szemükbe is könny lopakodott. A közös európai sors folytán magyarázat nélkül is megértették a történeteket. Így nem is csodálkoztak, mikor a férfi hozzájuk fordulva, magyarázatként megszólalt:

— Kérem bocsássonak meg, de már 13 éve nem láttam az Édesanyámat — mondta meghatódottan, s közben szeretettel simogatta meg a fehérhaju néni kezét, mint valamikor régen, kisgyermek korában...

CSENDŐR EMLÉKEK

Irta: Sipos Lajos

Ott, ahol most élek, munka közben megkérdezte egy társam, hogy tulajdonképpen miért kellett elhagynom szeretett szülőházamat, amit pedig folyton oly elragadtatással emlegetek? Erről a „miért”-ről jutnak eszembe csendőremlékeim, s ez az a „miért”, amire magam sem tudok felelni.

* * *

1942-ben a Hazánk kebelébe visszatért kárpátaljai metropoliszban, a Nagyságos Fejedelem derék talpasainak fővárosában, Ungváron voltam fél-éves járőrvezetői tanfolyamon. Az elméleti és gyakorlati kiképzés hó-őznapjai után mindig örömmel vártuk a vasárnapi misét, s utána a bevonulást végig a Galagó nevű ungperti sétányon. Az ünnepi korzózó közönség nyöngködve nézte a mi délceg megjelenésű csapatunkat, s mi alig vártuk, hogy 1-1 előjáróval, vagy feljebbvalóval találkozzunk, diszmenetelhessünk. S ha aztán rákerült erre a sor, vágunk is mi 200-an — mint a legkeményebb katonai kiképzésben részesült 25-30 éves őrmesterek — olyan földindulásnak is beillő diszmenetet hogy még a csendes Ung folyó is hullámokat hányt a medrében. No és a nótázás! Már alig vártam, hogy halljam a vezénylő tiszt nekem szóló rövid parancsát erre. Mert ha zártrendben meneteltünk, mindig én voltam a nótázás kezdeményezője. Istenem, de szép is volt, amikor 200 egészséges fiatal torok vette át tőlem a szót, s Ungvár derék jó népe boldog meghatódással hallgatta a délceg kakastollasok szebbnél-szebb katonaróáit.

Drága jó csendőr bajtársaim, vajjon hová sodort Benneteket a világot megrázó nagy történelmi vihar?... Sokan közületek hőssé magasztosulva, talán a csillagfényes Hadakutjáról mosolyogtok le erre a siralomvölgyre, s itt a nehéz földi vándorutjaikon csetlő-botló bajtársaitokra, akik hűségese kegyelettel őrzik dicsőséges emléketeket

* * *

1946. nyarán egy zsufolt teherkocsi padlóján üldögélve utaztam Budapestén át Zalába, hogy 1 éve nem látott kicsi lányomat meglátogathassam.

A súlyos nyomás alatt vergődő Magyarország lélegzet után kapkodott. Az idegen segítséggel felülkerekedett bűnözők sokaságának — kik az uralmat magukhoz ragadták — elsősorban a becsületes magyarok kezéből kellett kiűtni a fegyvert. Így került sor elsőnek a magyar csendőrség kikapcsolására. Egy tollvonás, s a magyar csendőrség megszűnt. De nem szűnt meg a rájuk való emlékezés és a vágy, hogy a közbiztonság és a rend újra rajtuk nyugodjék.

Valahol Balatonszentgyörgy táján egy súlyos incidens történt, s amikor a vonat újra elindult, a nagyobbára élelmiszerek után futkosó fiatalemberekből álló utazók élénken tárgyalták ezt az eseményt a holdfénytől megvilágított kocsiiban. Én magam telve a boldog viszontlátás gondolataival, egy sarokban gubbasztottam, majd el is bóbiskoltam, amiből azonban hamarosan éles hangú vitatkozás riasztott fel: „Ha az ország nyugalma és békéjére most is kakastollasok vigyáznának, akkor sem az előbbi incidens, sem egyéb rengeteg hasonló baj és kellemetlenség nem történhetett volna meg!” — mondta valaki. Ellenzék persze rögtön akadt, így egy másik már eltulozva szigorúságukat, szidta a csendőröket, hogy ilyenek és olyanok voltak, így ő ezt, meg ezt szeretné velük tenni. Erre az egyenletesen robogó

vonat teherkocsijában pillanatok alatt kitört a ribillió. Eleinte csak a megjegyzések váltak mind élesebbé, majd a sötét háttérből előugrott egy magas növésű, angyalföldi „vagány” típusú alak, ki a hadonászó csendőr ellenes atyafi elé állva megszólalt: „Hallja az ur, én jártam a fronton, majd résztvettem Budapest védelmében is, de mindenütt csak azt tapasztaltam, hogy a csendőr hős, bátor, haláltmegvető volt mindig, amikor Istenét, Hazáját és családját kellett védelmeznie. Ne szidja hát őket, mert csak megbecsülés: érdemelnek!” — A csendőrpártiak tulsúlyban voltak, így visszavonulásra kényszerítették az ellenzéket, csak az az atyafi vitatkozott tovább hevesen a hosszú legénnyel, aki a csendőröket elsőnek vette pártfogásba. Közben szándékosan-e, vagy véletlenül, de orrbavágta a gyűlölködőt mire vad dulakodás támadt, amit egy, a vonat robogását is tulharsogó, ijedt ordítás fejezett be, mellyel az atyafi kibukfencezett az ajtón a nyári éjszakába. Pillanatig rémült csend volt, majd a magas fiú összecsapkodva, s így mintegy letisztítva két tenyerét, azt mondta: „No ez sem fogja többet a sok derék, üldözött csendőrt gyalázni!” A többség megéjlenezte, én pedig örömben azt sem tudtam, sirjak-e, vagy nevessek-e, majd kilétem felfedve, melegen szoritottam meg a kezét és hálásan köszöntem meg neki, hogy ily derekasan megvédte bajtársaimat.

Nem tudom hol szállt volna le, ha ez az eset meg nem történik, de a következő megállónál az ellenkező oldalon leugrott a kocsiból és eltűnt a szomorú magyar éjszakában.

Isten éltesen derék ismeretlen, a csendőrbarátságodért.

* * *

1948. szeptember végén, mikor „még nyíltak a völgyben a kerti virágok” vándorbottal a kezemben elhagyni kényszerültem szeretett Hazánkat.

Egy hasonló sorsu barátommal 2 heti bujkálás után érkeztem az osztrák határ közelébe. Az akkor még nem elaknásított határon a tudomásunk szerinti reggel 6 órai váltáskor akartunk átjutni. De mert óra egyikünkönél sem volt — hiszen azok már régen valamelyik tovaris zsebében ketyegtek — így 30 perccel korábban érkeztünk oda, aminek az lett a következménye, hogy a Gráz felé vezető műuton egy bevonuló határvadász járőrbe ütköztünk, amelyik igazoltatott, s mivel szénánkat nem találta rendben, kijelentette elfogásunkat.

Lelki szemecim előtt megjelentek a várható súlyos következmények, de megugrani nem lehetett. Így hosszabb tépelődés után elhatároztam, hogy őszinte leszek és felfedem kilétem, mert hátha jó szívekre találok. Isten segíts!... Azzal kezdtem, hogy 18 éven át csendőr voltam, hozzájuk hasonlóan portyáztam és magyar szívvvel örököttem csonka Hazánk békéje felett, így többek közt a Mezőhegyes-Makó közti határszakaszon is. Állásomat, családomat elvesztettem, s most üldözött vad vagyok saját Hazámban.

Jól számítottam, mert őszinteségem és a magyarok Istene megsegített, így a 2 derék határvadászt — a járőrvezető egy szép szál, szőke budapesti őrvezető volt — meghatották szavaim. Röviden összesugtak, majd azt mondták, hogy szabadok vagyunk, sőt megmutatták a határhoz vezető legrövidebb utat is. Kezet ráztunk, hálásan megköszönve jószágukat, megértésüket, ők pedig bucsuzóul azt mondták, hogy vezéreljen minket a magyarok Istene, hiszen ők is magyarok, még ha most kényszerből idegen, gyűlölt rendszert is szolgálnak. Kérték, hogy ha bárhova vet is minket a sors, maradjunk meg mi is mindig jó magyarnak és legyünk nemzetünk diplomatái. Megígértük nekik, hogy eszerint fogunk élni és apostolkodni.

Elválásunk után még utánunk szóltak, hogy ha véletlenül másik járőrrel találkozna, el ne áruljuk őket, mert az egyenlő volna halálukkal.

A határ felé menve, a harmatos fűben láttam a derék, életmentő járőr nyomát. Az Égek Urának áldását kértem rájuk jó tettükért azzal, hogy adjon szegény elárvult Hazánknak még soly ily hűséges jó hazafit, s akkor fennmarad és élni fog Nemzetünk az idők végtelenségéig.

Hiszek Magyarország feltámadásában!

* * *

Az a tény, hogy a földkerekség 4 földrészén szétszórtan élő Bajtársaink mindenütt, magyar származásuk és csendőr mivoltukhoz hiven és becsülettel állják meg helyüket, eszünkbe juttatja azt az esetet, mikor az 1. világháború utáni időkben 2 székely egymással összetalálkozva, az egyik imígyen szólott:

— Hát tuggya ke', azt mindig gonduttam, hogy a hosszú háboruskodásért valamit kapunk, valamit csak kapunk. De hogy egész Rumuniát hozzánk csatojják, azt má' mégse gonduttam vóna.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK:

Kérelem: Mivel a közgyűlés az E. É. többköltségeit a f. évre is megszavazta, kérjük a hozzájárulási díjjal még hátralékban levő olvasóinkat, hogy annak az Európában élők számára 1, a máshol élők számára pedig legkevesebb 2 Dollárban megállapított összegét — ha azt terjesztőink után kapják, úgy ottani pénznemben azoknak, ha pedig innen közvetlenül kapják, úgy akár saját pénznemükben, akár itteniben — pénztárosunk címére: KEMES László, 4307 Spokane Ave., Cleveland, Ohio 44109 USA. mielőbb beküldeni szíveskedjenek.

Köszönet: KONDOR József bajtársunknak ezuton is nyugtazzuk és köszönjük az E. É. számára beküldött példaadó 10 Dolláros hozzájárulását.

Közlések: KEMES László bajtársunkat a Vitézi Rend Főkapitánya felvette a Vitézi Rend tagjainak sorába. Szívből gratulálunk.

JUHASZ Béla bajtársunknak, mint fiatal nagyapának, őszinte jókívánatainkat fejezzük ki az első lány-unoka megérkezése alkalmából.

Egyik olvasónk írja: „Örömmel telt meghatottsággal olvastam az E. É. csö. napi számát. Távol áll tőlem, mintha az oly kitűnő otthoni Csö. Lapok értékét legkevesebbé is csökkenteni akarnám, mégis úgy érzem, hogy az emigrációs elmélyültség folytán az E. É. méltó utóda annak.

Külön helyeslem, hogy abban oly nyíltan és határozottan mutattok rá a mai világhelyzet visszasságaira. Közel 50 éve már, hogy az emberiség egy könnyen végzetessé válható utra tévedt, így bármily egyszerű formában is, minden igaz magyarnak kötelessége ennek megszüntetéséért és egy jobb világrendért küzdeni. A jó Isten áldása kísérje munkátokat.”

Örömmel közöljük, hogy egyik lelkes Bajtársunknak sikerült megszereznie a csö.-ségi zsebnaptár 1888-ban megjelent II. évfolyamát. Ez a Testületünk fokozatos működésének 7. éve után, 76 évvel ezelőtt kiadott, számmunkra ereklyét jelentő könyvecske — sok minden más kivül — értékes és pontos adatokat nyújt Testületünk akkori szervezetéről. Így ezeket Lapunk 3-6 számában közölt ismertetések kiegészítésére, következő számunkban szándékszunk közölni, a későbbiekben pedig — az akkori viszonyok jellemzésére — egy szervezett délvidéki rablóbanda hónapokon át történt üldözését és felszámolását is.

Bajtársainknak sok üdvözetet küld:
a szerkesztő bizottság.

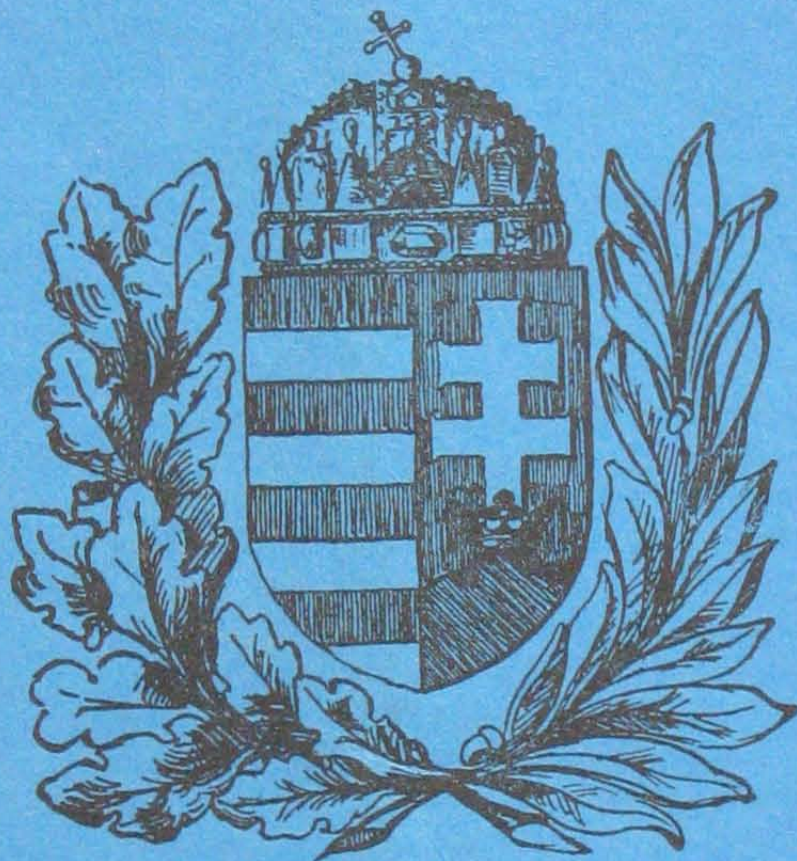
* * *

EGYESÜLETI ÉRTESÍTŐ

Kiadja: a Magyar Csendőrök Családi Közössége

Szerkeszti: a Sajtó és Szerkesztő Bizottság

9, 10, 11, 12, 13

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!*

Amen!